

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.115/2024/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes jogi képviselője:	Ügyvédi Iroda 1 (felperesi képviselő címe, eljáró ügyvéd: dr. Molnár Péter)
Az alperes:	Honvédelmi Minisztérium (1055 Budapest, Balaton utca 7-11.)
Alperes jogi képviselője:	dr. Gyenei Balázs kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	kártérítés és sérelemdíj tárgyában indult közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (10. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Pécsi Törvényszék 9.K.700.524/2023/9. számú ítélete

Ítélet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 137.000 (százharminchétezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 1988. január 25. napján sorkatonai szolgálata alatt – szolgálati kötelemekkel összefüggő balesete következtében – nyelőcső- és gyomorsérülést szenvedett. A kárigénye jogalapját a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 28.P.90.771/1990/6. számú ítéletével – a munkáltató 100%-os mértékű felelősségét rögzítve – megállapította, e döntést a Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság a 41.Pf.24.281/1991/2. számú ítéletével helybenhagyta.

[2] A felperes 2022. december 6. napján – egészségi állapotának romlására hivatkozással – kártérítési kérelemmel fordult a munkáltatójához, amelyben élelemfeljavítás jogcímén 2022. június 1. napjától havi 40.0000 forint költségpótló járadék, sérelemdíj jogcímén 5.000.000 forint, valamint gyógyszerköltség jogcímén 2022. június 1. napjáról havi 10.000 forint megfizetését kérte.

[3] Az alperes Hivatal1 határozatszám1 számú határozatával (a továbbiakban: elsőfokú határozat) – a korábban határozatszám2 számon havi nettó 10.000 forint összegben megállapított – élelemfeljavítás jogcímén folyósított költségpótló járadék összegét nettó 13.096 forintra felemelte; a sérelemdíj iránti igényt – elévülésre hivatkozással – elutasította; a gyógyszerköltség jogcímén bejelentett igény kapcsán a határozathozatalt elhalasztotta.

[4] A felperes az elsőfokú határozattal szemben jogorvoslattal élt, a beadványához a szakértől igazságügyi orvosszakértő által készített, 2022. szeptember 16. napján előterjesztett orvosszakértői véleményt (a továbbiakban: szakvélemény) csatolta annak alátámasztására, hogy az egészségi állapotának romlásáról 2020. augusztus 25. napján szerzett tudomást.

[5] Az alperes vezetője a határozatszám3 számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Döntését a honvédek jogállásáról szóló 2012. évi CCV. törvény (a továbbiakban: Hjt.) 13. § (1), (2), (2a), (3) bekezdéseire, 172. § (1), (5) bekezdéseire és 173. § (1a) bekezdésére alapította. Rögzítette, hogy a felperes a kérelmében kizárólag az élelmiszerárak általános – minden állampolgárt érintő – emelkedésére (inflációra), az abból eredő többletköltségekre hivatkozott, a járadékfelemelési igényt megalapozó egyéb körülményt nem bizonyított; e kérelem tekintetében a 2022. évre vonatkozó élelmiszerár infláció 28,9%-os mértéke vehető figyelembe. A körülmények lényeges változása az adott jogviszony tekintetében vizsgálándó; az infláció a járadék összegének felemelésére önmagában nem ad alapot; a jogszabály indexálási kötelezettséget a járadékot teljesítő félre nem telepít.

[6] A sérelemdíj iránti igény vonatkozásában megállapította, hogy a felperes a tüdejét érintő panaszaival 2016 februárjában szakorvoshoz fordult, e betegségéből eredő táppénzes időszakokra 2017. és 2018. években vagyoni kártérítési igényeket érvényesített. Ez alapján arra a következtetésre jutott, hogy a felperes a visszatérően előforduló megbetegedései és az 1988. évben bekövetkezett balesete közötti ok-okozati összefüggésről legkésőbb 2019. március 21. napján – az általa hivatkozott időponthoz képest korábbi időpontban – tudomást szerzett; ami alapján a sérelemdíj iránti igénye előterjesztésére 2022. március 21. napjáig lett volna jogszerű lehetősége; e követelése – az elsőfokú határozat helytálló megállapítása szerint – elévült.

A kereset és a védírat

[7] A felperes a 2023. május 18. napján előterjesztett keresetében az alperest 5.000.000 forint sérelemdíj, valamint 2022. július 1. napjától számítottan havi 40.000 forint élelemfeljavítási költségpótló járadék megfizetésére kérte kötelezni arra hivatkozással, hogy az 1988. évi sorkatonai szolgálata alatt elszenvedett balesetének következményeként 2017. évtől kezdődően, ismétlődő jelleggel légúti panaszai jelentkeztek, több alkalommal szenvedett tüdőgyulladás megbetegedésben, ami a tüdőállományt károsító tartós szövődményállapotot eredményezett és egészségi állapotának nagyfokú romlásával járt. Vitatta, hogy a 2019. február 27. napján kelt határozatszám4 számú határozatban olyan megállapítás szerepelt, miszerint a tüdője egészségkárosodása a szolgálati balesetben elszenvedett sérülés szövődménye; állítása szerint annak tényéről kizárólag a szakvéleményéből szerzett tudomást. Hivatkozása szerint az igény elévülésének kezdete nem a baleset, hanem az állapotrosszabbodás bekövetkezésének időpontja, amelynek – 2020. augusztus 25-i – dátumához képest a keresetét az elévülési időn belül terjesztette elő. Az élelemfeljavítással összefüggő költségpótló járadék felemelése iránti igénye tekintetében sérelmezte, hogy annak elbírálása során az alperes az élelmiszerárak jelentős emelkedését nem vette figyelembe; a 2019. évben esedékes – egyebekben méltánytalanul alacsony összegben megállapított – összeg indexálása a többletköltségeinek kompenzálására nem alkalmas.

A szakvéleményt egyéb okirati bizonyítékként kérte figyelembe venni; az állapotromlás időpontjának és mértékének megállapítására igazságügyi orvosszakértő kirendelését indítványozta.

[8] Az alperes védíratában elsődlegesen a keresetlevél visszautasítását, másodlagosan a kereset –

egyrészt elévülés, másrészt megalapozatlanság folytán történő – elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, és a felperest 274.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte. Rögzítette, hogy a sérelemdíj iránti követelés tekintetében elsődlegesen abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a felperes egészségügyi állapotromlásra alapított igénye elévült-e. Álláspontja szerint a felperes helytállóan érvelt azzal, hogy a perbeli igénye az elévülési időn belül önálló kárkötelemként érvényesíthető; arra pedig az alperes hivatkozott alappal, hogy az elévülés az esedékessé válástól kezdődik, ami a károsodás bekövetkezésének időpontjával megegyezik. Ezt követően azt vizsgálta, hogy a felperes 1988. évi szolgálati balesetével összefüggésbe hozható egészségi állapotának romlása mikor következett be; ezen összefüggésről mikor szerzett tudomást; ahhoz képest a sérelemdíj iránti igényét határidőben érvényesítette-e. E körben kiemelte, hogy a jelen perben szakértői véleménynek nem minősülő, a felperes által csatolt okiratban szereplő megállapítást

további peradatok nem támasztották alá; a szakértő kizárólag orvosi dokumentumokra támaszkodott, az álláspontját a per egyéb adatainak figyelmen kívül hagyásával rögzítette. Az alperes azon hivatkozását, miszerint a felperes 2016. évtől kezdődően tisztában volt azzal, hogy a kialakult légzésproblémái, légúti panaszai, évente többször jelentkező tüdőgyulladásos megbetegedései az 1988. évi balesetével összefüggésben állnak, elfogadta, amit a felperes személyes nyilatkozata is alátámasztott. Ezt a tényt erősíti az is, hogy a felperes 2017. és 2018. években többször érvényesített a betegszabadsága, táppénzes állománya okán előállt keresetvesztéséből fakadó kártérítési igényt, amely kérelmeinek az alperes helyt adott. A döntésének alapjául elfogadta a háziorvos1 háziorvos (a továbbiakban: háziorvos) által 2018. október 16. és 2019. június 10. napjain kiállított igazolásokat is, amelyek az 1988. évben bekövetkezett szolgálati baleset következményeként kialakult nyelőcső- és gyomorkárosodás, valamint a tüdőbetegség megjelenése közötti ok-okozati összefüggést szintén alátámasztották. Rámutatott, hogy a felperesnek a vagyoni igények érvényesítése mellett sérelemdíj iránti igény előterjesztésére is lehetősége lett volna, azonban e jogcímen az elévülési időn belül pert nem indított. Az a körülmény, hogy a sérelemdíj jogintézményéről korábban nem volt ismerete, az elévülés folyására kihatással nem lehet. Az igény elévülése miatt igazságügyi orvosszakértő kirendelését nem látta indokoltnak. Nem tartotta alaposnak a felperes élelemfeljavítás címén előterjesztett járadék felemelése iránti kérelmét sem. E körben utalt a Hjt. 177. § (3) bekezdésére, miszerint a kártérítés meghatározásánál figyelembe vett körülmények lényeges megváltozása esetén a járadék mértékének és a járadékfizetés időtartamának megváltozása vagy a járadékfizetési kötelezettség megszüntetése kérhető. A felperes lényeges körülményváltozásként kizárólag az inflációra hivatkozott, holott a személyét, életkörülményeit, szükségleteit érintő, a jogosultságát vagy annak mértékét lényegesen befolyásoló változást kellett volna igazolnia. Nem nélkülözhető annak részletes kimutatása, hogy az élelemfeljavítás költségei az állapotromlás miatt milyen mértékben növekedtek. A felperes bizonyítási indítványt e kereseti követelés összegszerűségének alátámasztása érdekében sem terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság a pervesztes felperes perköltség viselésére kötelezését a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 80-83. §-aira alapította, annak mértékét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban IM rendelet) 3. § (2) bekezdés a) pontja szerint – a pertárgyértékhez igazodva – határozta meg.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[10] A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a sérelemdíj iránti kérelmének helyt adó döntés meghozatalát, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatásával az alperesnek fizetendő perköltség összegének 100.000 forintra történő mérséklését kérte. Az elsődleges fellebbezési kérelme kapcsán a Hjt. 13. § (1) és (3) bekezdéseinek megsértésére és a Kúria Kf.VII.39.648/2020/7. számú precedensképes határozatától való eltérésre hivatkozott. A másodlagos fellebbezési kérelmével összefüggésben az IM rendelet 3. § (6) bekezdésének megsértését jelölte meg. Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat tévesen mérlegelte; a perben nem az volt az eldöntendő kérdés, hogy a 2016. évtől egyre gyakrabban jelentkező légúti panaszai, a gyakori

tüdőgyulladások hátterében az 1988. évi szolgálati baleset áll-e, hanem az, hogy az egészségi állapotában mely időpontban következett be olyan mértékű állapotrosszabbodás, amire önálló kárigényt alapíthat; illetőleg az, hogy ez utóbbiról mikor szerzett tudomást. Álláspontja szerint az eljárás során e kérdésekre választ kizárólag a szakvélemény adott. A hivatkozott kúriai döntés szerint a sérelemdíj iránti igény elévülése akkor kezdődik, amikor a személyiségi jogsérelem első ízben jelentkezett. A bírói gyakorlat elismeri, hogy állapotrosszabbodás vagy a munkahelyi balesettel összefüggő egészségkárosodáshoz kapcsolódó lényeges körülményekben bekövetkező változás miatt korábban még nem érvényesített, új igény is érvényesíthető. Ez pedig nem vagyoni kárigény is lehet (EBH 2004.1068., EBH 2008.1901.). A Pécsi Ítéltábla a 2/2009. (X. 9.) PK. véleményében kifejtette, hogy a „károsult rendkívüli állapotrosszabbodása önálló kártérítési igényt alapoz meg akkor is, ha jogerős bírósági ítélet korábban már ugyanezért a károkozásért a károkozót kártérítésben marasztalta és azt előre láthatatlansága folytán még nem értékelte. A tényazonosság miatt ilyenkor ítélt dolog nem áll fenn”. A sérelemdíj iránti igényének előterjesztésekor állapota súlyosbodására hivatkozott, „ezen igény kezdő időpontja nem a baleset, hanem az állapotrosszabbodás bekövetkezésének az időpontja.” Az állapotrosszabbodás mibenléte, mértéke és kialakulásának időpontja orvosi szakkérdés, szubjektív benyomásokon nem alapulhat. szakértől az előzményi orvosi iratok áttanulmányozását követően tette azt a megállapítást, hogy károsultként a + 19%-os össz-szervezeti egészségkárosodásról, annak szolgálati balesettel való ok-okozati összefüggéséről legkorábban 2023. augusztus 25. napján szerezhette tudomást, a pécsi tüdőgondozóban végzett vizsgálat eredményeként. Ebből kifolyólag az elsőfokú bíróság tévedett, amikor megállapította, hogy az állapotromlásának a balesettel való összefüggéséről 2019. december 6. napját megelőzően tudomással bírt. A törvényszéknek érdemben kellett volna vizsgálnia, hogy az egészségi állapotában mikor, milyen mértékű romlás következett be, arról mikor szerezhette – orvosi szempontból is alátámasztott – tudomást; az elszenvedett sérelem kompenzálására milyen összegű sérelemdíj lehet alkalmas. Mivel az elsőfokú bíróság az eltérő jogi álláspontja miatt a fentieket nem vizsgálta, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének szükségessége is fennállhat.

A perköltség kapcsán előterjesztett fellebbezési kérelmében előadta, hogy az alperesi képviselő munkadíját eltúlzott mértékűnek tartja, tekintettel arra, hogy kizárólag védíratot terjesztett elő és két bírósági tárgyaláson jelent meg; a jelenléte csak az első tárgyaláson volt indokolt; a mindössze 16 perc időtartamú folytatólagos tárgyaláson pedig csak az ítélet kihirdetésére került sor.

[11] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság a megállapított tényállásból konzekvens és megalapozott következtetéseket vont le; döntése a vonatkozó jogszabályokkal is összhangban áll. A sérelemdíjra alapított fellebbezési kérelem kapcsán kiemelte, hogy a felperesnél a 2016. és 2017. években bekövetkezett állapotrosszabbodás a 2016., 2017. és 2018. években diagnosztizálásra került; a felperes arról 2019 decembere előtt tudomást szerzett; a Hjt. 13. § (3) bekezdésére, illetőleg arra, hogy az igényének elévülése bármi okból nyugodott volna, a megelőző és az elsőfokú eljárás során nem hivatkozott. Az elévülés nyugvása olyan új tényállítás, amiről a felperesnek tudnia kellett, érvelése a Kp. 78. § (4) bekezdésében és 100. § (3) bekezdésében foglaltaknak nem felel meg. Az elsőfokú bíróság által megítélt perköltség vonatkozásában előadta, hogy az arra irányuló kérelmét a védíratában megjelölte, amelyhez

költségjegyzéket is csatolt; a költségeit az IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontjára alapítottan felszámította; az igénye a magas pertárgyértékkel arányban áll, amellet a védírat 12 oldalnyi terjedelme, a teljes íratanyag áttanulmányozására szánt időtartam, valamint a tárgyalásokra való utazás időtartama sem hagyható figyelmen kívül.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[12] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[13] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül; az érdemi döntésével és annak jogi indokolásával – az alábbi kiegészítésekkel – egyetértett; érvelésével kapcsolatban a fellebbezésre tekintettel a következőket emeli ki:

[14] A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet sérelemdíjjal és perköltséggel kapcsolatos rendelkezéseit támadta. A sérelemdíj iránti igény tekintetében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság elévülés időpontja kérdésében tévedett; a perköltség vonatkozásában pedig annak eltúlzott mértékét kifogásolta.

[15] Az ítéltábla elsőként az elévülés kérdéskörében foglalt állást.

[16] Mindenekelőtt rögzíti, hogy az állapotrosszabbodásra alapított sérelemdíj iránti igény önálló kárkötelemként érvényesíthető, mint ahogyan arra az elsőfokú bíróság is helyesen rámutatott. E körben a felperes EBH 2004.1068., EBH 2008.1901. számú döntésekre és a Pécsi Ítéltábla a 2/2009. (X. 9.) PK véleményében foglaltakra hivatkozása megalapozott volt.

[17] A perbeli igény elbírálása szempontjából irányadó Hjt. 13. § (2) bekezdése szerint az elévülés az esedékessé válástól kezdődik; a károsodás megtörténte objektív tény, független attól, hogy a károsultnak arról volt-e tudomása, ennélfogva az elévülési idő kezdetére nem hat ki, hogy arról a károsult bármely okból csak később szerez tudomást.

A 3/2018. (IX. 17.) KMK vélemény 20. pontjában kifejtettek szerint „azokban az egészségkárosodást eredményező tényállás körökben, amelyekben az egészségkárosult állapotrosszabbodása idővel ugyanarra a károkra visszavezethetően olyan súlyúvá válik, hogy az akár vagyoni, akár nem vagyoni kárkötelemként is megállna, az elévülés nyugvásának megszűnését az orvosi diagnosztizálástól kell számítani”. A bekövetkezett egészségkárosodás manifesztálódásához – függetlenül a lappangási időtől – nem az elévülés kezdete, hanem az

elévülés nyugvásának a megszűnése kapcsolódik. A kár tényleges jelentkezéséig csak az elévülés nyugvása állapítható meg.

[18] A felperes fellebbezésében arra hivatkozott, hogy az 1988-ban bekövetkezett balesetével összefüggő egészségi állapotromlásáról a szakvélemény alapján 2020. augusztus 25. napján, a pécsi tüdőgondozóban végzett vizsgálat eredményeként szerzett tudomást, és az elévülési idő kezdőnapjaként ez az időpont az irányadó; míg az elsőfokú bíróság kezdőnapként – ugyancsak a tudomásszerzés időpontjából kiindulva – a háziorvos által kiállított két igazolás közül a későbbit (2019. június 10. napja) fogadta el. E körben szükséges rámutatni, hogy az elsőfokú bíróság bár helytállóan rögzítette, hogy az elévülés az esedékessé válástól kezdődik, abban tévedett, hogy az elévülési idő kezdetének pontosan mely időpontot: az állapotromlás tényleges bekövetkezésének vagy a károsult ezen tényről való tudomásszerzésének napját kell tekinteni. Míg a felperes által a jelen perhez képest korábbi időpontokban lefolytatott eljárásokban érvényesített vagyoni károk az egyes tételek kifizetésekor váltak esedékessé, ez a dátum a perbeli sérelemdíj – mint nem vagyoni kárigény – esetében a felperes egészségi állapotában bekövetkező negatív változás időpontja, amit az okirati bizonyítékok (orvosi igazolások) is alátámasztanak, s az nem lehet a károsult szubjektív érzetén alapuló, a tényszerűséget nélkülöző, ezáltal bizonytalan időpontmeghatározás.

[19] Az elsőfokú bíróság a per adatai alapján helytállóan állapította meg, hogy a felperes 1988. évben bekövetkezett balesete folytán kialakult légzésproblémái, légúti panaszai 2016-2018. években jelentkeztek, amit a 2018. október 16. és 2019. június 10. napjain kiállított háziorvosi igazolások tanúsítanak, és amelyek valóságtartalmát az eljárás során a felperes sem vitatta. Az ítéltábla ugyanakkor rámutat, hogy az elévülési idő kezdőnapja – az elsőfokú bíróság által megállapítottaktól és a felperesi hivatkozástól eltérően – 2018. október 16., nem pedig 2019. június 10. vagy 2020. augusztus 25. napja. E körben kiemeli, hogy a 2018. október 16. napján kiállított háziorvosi igazolás a korábbi balesettel összefüggő állapotromlás bekövetkezését már tényszerűen tartalmazza, ami a sérelemdíj iránti igényt megalapozza, egyúttal az elévülési idő kezdetét jelenti. Az elsőfokú bíróság tehát helytelenül rögzítette, hogy az elévülési idő kezdete a tudomásszerzés időpontja, mivel annak meghatározása – a fentiekben kifejtettek szerint – kizárólag objektív tényen alapulhat. Ennélfogva nem helytálló az elsőfokú bíróság azon következtetése, miszerint az elévülési idő kezdetével összefüggésben a tudomásszerzés – minden kétséget kizáró – legkésőbbi időpontja lehet a kiindulási pont. A kérdés eldöntése szempontjából ugyanis csakis az állapotromlás tényszerűségét tartalmazó okirat bír jelentőséggel, ezen időponthoz képest indul a 3 éves elévülési idő. A fentiek alapján a másodfokú bíróság nem fogadta el a felperes érvelését sem, amely szerint az elévülési idő kezdetének a szakvéleményben szereplő dátumot (2020. augusztus 25. napját) kell tekinteni, ugyanis a légúti megbetegedések korábbi balesettel összefüggő kialakulását már a 2018. október 16-i orvosi dokumentum igazolta, amelyekre a felperes egyébként a vagyoni kárigényeit is alapította.

[20] Figyelemmel arra, hogy a felperes az elsőfokú eljárás során arra nem hivatkozott, hogy az igényét menthető okból nem tudta érvényesíteni, ezért a bíróságnak az elévülés – a Hjt. 13. § (3) bekezdése szerinti – nyugvásának kérdéséről nem kellett állást foglalnia.

[21] A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének a Kúria Kf.VII.39.648/2020/7. számú precedensképes határozatától való eltérésére is hivatkozott, ugyanakkor a fellebbezési érveit nem az abban foglaltakra, hanem az azzal épp ellentétben álló – az elévülés kezdő időpontjának a tudomásszerzés napját tekintő – okfejtésre alapította. Helytálló tehát a felperes érve a tekintetben, hogy az elsőfokú ítélet e kúriai ítélettől eltér, azonban a hivatkozott döntés egyértelműen amellett foglalt állást, hogy az elévülési idő kezdetét az állapotromlás orvosi diagnózisától kell számítani, ezért ezen felperesi álláspont az elsőfokú döntés jogszerűségének érdemére nem hat ki.

[22] Mindezek alapján megállapítást nyert, hogy a felperes egészségi állapotrosszabbodásra alapított sérelemdíj iránti követelése 2021. október 16. napján elévült, ezáltal a 2023. május 18. napján e körben előterjesztett keresete nem megalapozott.

[23] A felperes fellebbezésében ugyan utalt az elsőfokú bíróság ítéletének – a sérelemdíj érdemi vizsgálatának elmaradása miatti – hatályon kívül helyezése szükségszerűségére, azonban azzal kapcsolatban határozott fellebbezési kérelmet nem fogalmazott meg, jogszabálysértést nem jelölt meg. Ezen túlmenően az érdemi vizsgálat lefolytatása – a követelés elévülésére tekintettel – egyébként sem merült fel. Az ítéltábla a felperesnek e hivatkozását is megalapozatlannak tartotta; az elsőfokú bíróság részéről olyan súlyos eljárási szabálysértést nem állapított meg, amely az ítélet hatályon kívül helyezését és az eljárás megismétlését eredményezhette volna.

[24] A felperes fellebbezésében az elsőfokú eljárásban megállapított perköltség mértékét is sérelmezte, azt kifogásolva, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalások számát, időtartamát és az alperes által készített egyetlen beadvány előterjesztését nem vette figyelembe. Az ítéltábla az iratok áttanulmányozása után megállapította, hogy az alperes a perrel felmerült költségeit az általános szabályok szerint az IM rendelet alapján kérte meghatározni, és azt az elsőfokú bíróság a pertárgyértékhez viszonyítottan éppen annak figyelembevételével – a pertárgyérték 5%-ban – állapította meg. Kétségtelen, hogy az IM rendelet 3. § (6) bekezdése a ténylegesen elvégzett tevékenységgel arányban nem álló munkadíj összegének mérséklését lehetővé teszi, azonban amennyiben ilyen körülmény nem áll fenn, további indokolási kötelezettség e körben a bíróságot nem terheli. Az ítéltábla rámutat, hogy a felperesnek az elsőfokú eljárás során perköltség mérséklés iránti kérelme egyébként sem volt, így az elsőfokú bíróság a perköltség megállapítása tekintetében jogszabálysértést nyilvánvalóan nem követett el.

[25] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[26] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes felperest az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére. Annak mértékét a Pp.

81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) és 3. § (2), (5) bekezdéseire figyelemmel a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, valamint az alperes által a fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, az általa felszámított összeggel egyezően állapította meg.

[27] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték (400.000 forint) a felperes Pp. 525. § (1) bekezdése és 95. § (1) bekezdése szerinti munkavállalói költségkedvezménye folytán a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[28] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[29] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. október 9.

dr. Kecskés Zsófia s.k.	dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.	dr. Szeles Balázs György s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró